EBÛ AHMED EBDÂL ÇEŞTÎ

Evliyânın büyüklerinden. İsmi, Ebdâl Çeştî olup, künyesi Ebû Ahmed'dir. 260 (m. 873) senesi Ramazan'ın altıncı günü doğdu. 355 (m. 965)'de Cemâzilahir ayı sonunda vefât etti. Meşhûr Çeştî tarikatının büyüklerinden, Seyyid Kuristafe'nin oğludur. Evliyânın büyüklerinden Ebû İshâk Çeştî eş-Şamî hazretlerinin en büyük talebelerindendir. Babası Kuristafe'nin, çok edebli, seyyide, sâliha bir kız kardeşi vardı. Ebû İshâk Çeştî eş-Şamî (radıyallahü anh) bu mübârek hanımın hâlini bildiği için kendisine haber gönderip, "Yakın bir zamanda ağabeyin Kuristafe'nin çok mübârek bir erkek çocuğu dünyaya gelecek, onun hanımına iyi bak ve çok dikkat et ki, bilhassa hamileliği müddetinde mi'desine şüpheli bir lokma girmesin" dedi. O sâliha hatun, bu sözden sonra yengesinin yediğine, içtiğine çok dikkat edip, daha ihtiyâtlı hareket etti. Öyle ki, kendi eliyle ip eğirip satar, kazandığı para ile yengesinin yiyeceklerini hazırlar, mi'desine şüpheli bir lokma girmemesi için gayret ederdi. Nihâyet, Ebû Ahmed Ebdâl Çeştî (radıyallahü anh) dünyaya geldi. Bu dikkat ve ihtimâm ile yetiştirilip yedi yaşına gelince, Hace Ebû Çeştî'nin (radıyallahü anh) sohbet meclislerine devam edip, feyz almağa başladı. 16 yaşına geldiği zaman, bütün zâhirî ve batınî ilimleri tahsil ve ikmal edip, evliyâlık makamlarına kavuştu. Hocasının husûsi himmet ve terbiyesi altında sekiz sene daha kalıp, çok yüksek hallere ve derecelere kavuştu. Nefsini terbiye etmek için riyâzet (nefse ağır gelen, nefsin istemediği şeyleri yapmak) ile meşgûl oldu. Gönlünde dünyâ düşüncelerinin bulunmamasına çok gayret ederdi. İnsanların işlerine karışmaz, kendi hâlinde bulunurdu. Nefsin, Allahü teâlâya düşman olduğunu, her isteğinin kendi zararına olduğunu ve ona muhalefet etmekten, Allahü teâlânın râzı olduğunu bilir, ona göre hareket ederdi. Nefsine muhalefet için, günlerce yemek yemediği olurdu. Her yemekte de,

sadece üç lokma yerdi. Mübârek cemali çok güzel olup, yüzünü gören kendisine âşık olurdu. İslamın nûru alnında parlar. Öyle ki; geceleyin karanlık bir odada bulunsa, alnında parlayan o nûrdan o oda aydınlanır, gündüz gibi olurdu. Otuz sene, uyumak için başını yastığa koymadı. Sohbetinde bulunanlar maddî ve ma’nevî hastalıklardan şifâ bulurdu. Her kime teveccüh edip baksa, o kimse kerâmet sahibi bir velî olurdu. Sohbeti esnasında mübârek yüzünden nûr yayılır, gökyüzüne doğru yükselirdi.

---

1) Nefehât-ül-üns sh. 362